

Office of the Bishop

March 24, 2021

Bulletin Message
Pascha 2021

Dear Faithful of the Eparchy of St. George for Romanians in Canton,

How are we to celebrate Pascha in a pandemic? It has been a year now, and nearly all this time, out of love for our people and the desire to keep us all safe, the obligation we undertake as Christians to gather together around the Lord's table on Sundays and holy days has been loosened for many in the Catholic Church, including in our own Eparchy. In order to make the best of a bad situation, some of our parishes and missions have live-streamed their liturgical celebrations over the internet, and some of our parishioners have watched it from their own homes.

This is all well and good, but you still have to ask: is prayer really happening? Is Church really happening? Apart from one's personal prayer, aren't *people* necessary to make it the Church's prayer? Since Pentecost, our Eparchy has allowed celebrations in our churches and communities, provided the number of people attending is limited and necessary safety protocols, such as the wearing of masks and maintaining social distance, are observed.

But I shudder to contemplate what might have happened to the Church (that is, you and I) in the meantime. In many areas of life, the almost unendurable hardship of the pandemic has been rendered so much more unbearable by the fact that it has brought out the worst in us in so many ways and has made manifest the sin at the root of our society—indeed, every human society—that had lain hidden, or ignored, for eons.

From the hamstrung, impaired liturgy in our churches to the severely diminished “participation” in them by so many who have been left with nothing more than the flickering images on a screen in place of the all-enveloping mystery that is our liturgy, all we have come to recognize in our lives as “church” seems now a fading and distant memory. I cannot help but wonder what damage has been done to us by a year's worth of this experience. Even more, I wonder what will become of us when life returns to something like what we knew before the pandemic hit, if it ever does.

(It will.)

It seems to me that sometimes it takes the worst kind of situation to bring out the best as well, and I have great faith that this is what awaits us. So it is that it took the death of Jesus to bring about our redemption and our reconciliation with God. Why did it have to be this way? Couldn't God have just “sent a memo,” as it were, to let us know that all is forgiven, that we are his beloved children once again? It may appear to us rather bizarre that the logic of a God who is love would decree that it would take the death of his son to give us life. But it only looks that way to us because human logic, lacking real love, can be very, very faulty.

For God *did* send a memo—many memos, in fact—through the prophets who spoke in his name and declared his will. But the complete revelation of Divine Love and mercy was not accomplished by the delivery of a document but by the death of the very Deliverer the prophets themselves foretold, Jesus Christ. For Christians, the definitive revelation of God is a person, the living Word of God, and not a text containing words from God. Still, was his death really a necessary part of the plan?

Yes, it was, because death is a necessary part of our life for all of us, no matter how much we hedge and deny it. Unless God in Jesus entered into the very depth of our despair, we would have a much harder time proclaiming that death itself has been destroyed. Not only that, to live life in defiance of death, as Christians are called to do, would be very nearly impossible to all but the most heroic and enlightened among us. Because of the very sacrifice of Christ, we are able to say that we ourselves are conquerors over death in him.

Perhaps an illustration will help clarify my meaning. Before his own passion, Jesus went to Bethany and raised Lazarus, his friend, calling him to come forth out of his tomb of death. Likewise, in our liturgy we commemorate this event on the Saturday before Palm Sunday, as we must. Lazarus Saturday, as it is known, *must* be observed so that the meaning of the mystery we will celebrate in another week—the Resurrection of the Lord—can be understood properly.

You see, the question remains: if Jesus raised Lazarus, where is Lazarus now? He did not remain alive as we commonly understand that. It is as if this took place in order to indicate that the raising of Lazarus and the rising of Jesus are two different realities. “Resurrection” is not “resuscitation.” To rise with Christ is not to remain in some kind of zombie existence, but to be alive, really alive, alive as we have never known life before, as if to taste real life for the first time and to enjoy it for all eternity.

So it is that I find we need not wonder what will happen to the Church after the pandemic is over, because *Christ is risen*. The Church will have the opportunity once again to manifest a post-pandemic life that will be as different from its life in the “before times” as resurrection is different from resuscitation, more awesome in its day than the present times have been devastating:

The day of Resurrection! Let us be illumined, O people! It is the Passover of the Lord, the Passover! For from death to life and from earth to heaven has Christ our God led us, as we sing the song of victory: Christ is risen from the dead, trampling down death by death, and bestowing life to those in the tombs! (Irmos of the first Ode of the Paschal Canon)

When we are able to come together once more as God’s family and share the thanksgiving meal that is the Eucharist as one body, we will not be doing this out of obligation and fear but out of hunger for the experience that our exile from each other has brought about, discovering God in one another as if for the first time. And whether we are alive or whether we are already asleep in the Lord, we will be together, at last, once more and forever.

For Christ is risen indeed. He has trampled death by death and has granted life to those in the tombs—the tombs of earth and stone or the tombs of fear and hopelessness, of mistrust and woundedness wherein we find ourselves today. Brothers and sisters, this life is yours for the taking, and I urge you to seize it, to revel in it, to share it with those you love and with those you may not love in this season of our new life. A blessed Easter to all!

Fraternally in Christ-God,

(Most Reverend) John Michael Botean, D.D.
Bishop of the Eparchy of St. George in Canton

✠jmb/alf

Biroul Episcopal

Episcop John Michael

Mesaj de Paște 2021 (buletin)

Cum trebuie să sărbătorim Paștele în timp de pandemie? A trecut un an și aproape în tot acest timp, din dragostea pentru poporul nostru și din dorința de a ne păstra pe toți în siguranță, obligația pe care ne-o asumăm noi, ca și creștini, de a ne aduna în jurul mesei Domnului în Duminici și în sărbători, a fost slăbită pentru mulți în Biserica Catolică, inclusiv în Eparhia noastră. Pentru a schimba în bine o situație nefastă, unele dintre parohii și misiunile noastre și-au transmis în direct celebrările liturgice pe internet, iar unii enoriași au urmărit-o din propriile case.

Totul este bine, dar trebuie totuși să ne întrebăm: se desfășoară cu adevărat rugăciunea? Se desfășoară cu adevărat Biserica? În afară de rugăciunea personală, nu sunt oamenii necesari pentru a face din aceasta rugăciunea Bisericii? De la Rusalii, Eparhia noastră a permis celebrările în bisericile și comunitățile noastre, cu condiția ca numărul persoanelor care participă să fie limitat și să fie respectate protocoalele de siguranță necesare, cum ar fi purtarea măștilor și menținerea distanțării fizice.

Dar mă cutremur să contemp lu ce s-ar fi putut întâmpla Bisericii (asta înseamnă tu și eu) în același timp. În multe domenii ale vieții, greutatea aproape insuportabilă a pandemiei a fost mult mai de neîndurat, prin faptul că a scos la iveală răul din noi în atât de multe feluri și a făcut să se manifeste păcatul la rădăcina societății noastre - într-adevăr, a fiecărei societăți umane - care rămăsese ascuns sau ignorat de veacuri.

De la liturghia trunchiată, rănită din bisericile noastre până la participarea sever-diminuată a multora, cărora nu le-au rămas nimic mai mult decât imaginile pâlpâitoare ale unui ecran în locul Misterului atotputernic, care este liturghia noastră, am ajuns să recunoaștem că „biserica” în viața noastră pare acum o amintire decolorată și îndepărtată. Nu mă pot abține să nu mă întreb ce pagube ne-a adus această experiență de un an. Și mai mult, mă întreb ce va mai rămâne din noi, atunci când viața va reveni la ceva asemănător cu ceea ce știam de dinainte de lovirea pandemiei, dacă se va întâmpla vreodată. (Și se va întâmpla!)

Mi se pare că uneori este nevoie de cea mai sumbră situație pentru a scoate la iveală ce este mai bun și am mare încredere că asta ne așteaptă. Astfel, a fost nevoie de moartea lui Isus pentru a ne aduce răscumpărarea și împăcarea, reconcilierea cu Dumnezeu. De ce a trebuit să fie așa? Nu ar fi putut Dumnezeu să ne „trimită un memorandum”, ca să zicem spunem așa și să ne comunice astfel încă o dată că totul ne este iertat și că suntem copiii lui iubiți? Ne poate părea destul de bizar că logica unui Dumnezeu care este Iubire ar hotărî că este nevoie de moartea Fiului Său pentru a ne da nouă viață. Însă doar nouă ni se pare așa, deoarece logica umană, lipsită de Iubirea adevărată, poate fi foarte, foarte greșită.

Căci Dumnezeu *a trimis* o misivă, un memorandum - de fapt, mai multe - prin profeții care au vorbit în numele Său și au expus, au proclamat voința Sa. Dar revelația completă a Iubirii și a Milei divine nu a fost realizată prin livrarea unui document ci, așa cum profeții au prezis, prin moartea Însuși a Mântuitorului Isus Hristos. Pentru creștini, revelația finală a lui Dumnezeu este o Persoană, Cuvântul viu al lui Dumnezeu și nu un text care conține cuvinte de la Dumnezeu. Totuși, a fost moartea lui cu adevărat o parte necesară a planului?

Da, a fost, pentru că moartea este o parte necesară a vieții pentru noi toți, indiferent cât de mult ne-am eschiva și am nega-o. Dacă Dumnezeu nu ar intra prin Isus în profunzimea disperării noastre, ne-ar fi mult mai greu să mărturisim că moartea însăși a fost distrusă. Nu numai atât: a trăi viața sfidând moartea, așa cum sunt chemați creștinii să trăiască, ar fi aproape imposibil, excepție făcând cei mai eroici și mai luminați dintre noi. Datorită jertfei supreme a lui Hristos, putem spune că noi înșine suntem cuceritori ai morții peste moarte, în El.

Poate că o explicație mă va ajuta să clarific ce vreau să spun: înaintea propriei sale Patimi, Isus a mers în Betania și l-a înviat pe Lazăr, prietenul său, chemându-l să iasă din mormânt. La fel, în liturghia noastră comemorăm acest eveniment în sâmbăta de dinaintea Duminicii Floriilor, așa cum trebuie. Sâmbăta lui Lazăr, așa cum se știe, *trebuie* respectată, astfel încât semnificația tainei pe care o vom sărbători într-o săptămână - Învierea Domnului - să poată fi înțeleasă corect.

Vedeți, întrebarea rămâne: dacă Iisus l-a înviat pe Lazăr, unde este Lazăr acum? El nu a rămas în viață, așa cum înțelegem de obicei acest lucru. Este ca și cum aceasta s-a întâmplat pentru a indica faptul că învierea lui Lazăr și învierea lui Isus sunt două realități diferite. „Înviere” nu este „resuscitare”. A învia cu Hristos nu înseamnă să rămânem într-un fel de existență zombi, ci să fim vii, cu adevărat vii, vii așa cum nu am fost niciodată, ca și când am gusta viața adevărată pentru prima dată și ne-am bucura de ea pentru vecie.

Altfel, consider că nu trebuie să ne întrebăm ce se va întâmpla cu Biserica după ce pandemia va trece, pentru că *Hristos a înviat*. Biserica va avea încă o dată ocazia de a manifesta o viață post-pandemică la fel de diferită de viața sa din „vremurile de dinainte”, deoarece Învierea este altceva decât resuscitarea, mai grozavă în zilele sale decât în timpurile actuale, care au fost devastatoare:

Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare, Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, Cei ce-l cântăm cântare de biruință: Hristos a înviat din morți! Cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte Viață dăruindu-le. (Irmosul primei Ode a Canonului pascal)

Când vom putea să ne reunim din nou ca familie a lui Dumnezeu și să împărtășim masa de mulțumire care este Euharistia, ca un singur trup, nu vom face acest lucru din obligație și frică, ci din foamea retrăirii experienței, scoasă la iveală de exilul nostru unul față de celălalt, descoperindu-l pe Dumnezeu unul în celălalt ca și cum ar fi pentru prima oară. Și dacă suntem în viață sau dacă suntem deja adormiți în Domnul, vom fi împreună, în sfârșit, încă o dată și pentru totdeauna.

Căci Hristos a înviat cu adevărat! Căci El cu moartea pe moarte a călcat și le-a dat viață celor din morminte - mormintele pământului și pietrei, sau mormintele fricii și deznădejdiei, ale neîncrederii și rănilor în care astăzi ne aflăm. Fraților și surorilor, această viață vă aparține și vă îndemn să profitați de ea, să vă bucurați de ea, să o împărtășiți cu cei pe care îi iubiți și cu cei pe care poate nu îi iubiți în acest timp al noii noastre vieți. Un Paște binecuvântat tuturor!